

niach) oraz zakładów i instytucji powołuje, awansuje i odwołuje prezydium właściwej rady narodowej;

- 5) prezydium wojewódzkich rad narodowych w uzasadnionych przypadkach mogą upoważnić kierowników wydziałów rolnictwa i leśnictwa oraz kierowników wydziałów zdrowia i opieki społecznej prezydiów, wojewódzkich rad narodowych do powoływania, awansowania i odwoływania dyrektorów (kierowników), zastępców dyrektorów (kierowników), głównych księgowych zakładów i instytucji podporządkowanych tym wydziałom;
- 6) dyrektorów (kierowników) państwowych gospodarstw rolnych oraz państwowych ośrodków maszynowych zgrupowanych w zjednoczeniu powołuje, awansuje i odwołuje prezydium właściwej rady narodowej na wniosek dyrektora zjednoczenia;
- 7) zastępców dyrektorów (kierowników), głównych księgowych i rewidentów państwowych gospodarstw rolnych oraz państwowych ośrodków maszynowych zgrupowanych w zjednoczeniu powołuje, awansuje i odwołuje dyrektor tego zjednoczenia;
- 8) dyrektorów oraz kierowników artystycznych w przedsiębiorstwach artystycznych (teatrach, instytucjach muzycznych) powołuje, awansuje i odwołuje prezydium właściwej rady narodowej za uprzednią zgodą Ministra Kultury i Sztuki; niezgłoszenie zastrzeżeń w ciągu 30 dni przez Ministra jest równoznaczne z wyrażeniem zgody.

2. Uchwały prezydiów rad narodowych w sprawach powołania i odwołania dyrektorów wojewódzkich zjednoczeń, zarządów, zrzeszeń, wojewódzkich dyrekcji budowy osiedli robotniczych, dyrekcji budownictwa rolniczego oraz wojewódzkich przedsiębiorstw nie zgrupowanych w zjednoczeniach (zarządach, zrzeszeniach) są podejmowane po zasięgnięciu opinii właściwych komisji rad narodowych.

§ 13. Prezydium wojewódzkich rad narodowych na podstawie wytycznych właściwych ministrów ustala zasady i tryb powoływania, awansowania i odwoływania pracowników nie wymienionych w § 12, a zatrudnionych w zjednoczeniach (zarządach, zrzeszeniach), przedsiębiorstwach, zakładach i instytucjach podporządkowanych radom narodowym.

§ 14. Zasady i tryb powoływania i odwoływania nauczycieli i innych pracowników pedagogicznych zakładów (szkół) i placówek wychowawczych (szkoleniowych) podporządkowanych radom narodowym oraz dyrektorów (kierowników) muzeów podporządkowanych radom narodowym regulują odrębne przepisy.

§ 15. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o prezydiach wojewódzkich rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw;
- 2) o prezydiach powiatowych rad narodowych — należy przez to rozumieć również prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz prezydium dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw;
- 3) o wydziałach — należy przez to rozumieć również jednostki równorzędne, podporządkowane prezydium rady narodowej;
- 4) o ministrach — należy przez to rozumieć również przewodniczących komisji i komitetów pełniących funkcje naczelnych organów administracji państwowej oraz kierowników urzędów centralnych.

§ 16. Tracą moc dotychczasowe przepisy w sprawach unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. w sprawie obsadzania i zmian na stanowiskach kierowników wydziałów prezydiów rad narodowych oraz kierowników przedsiębiorstw, zakładów i instytucji podległych radom narodowym, jak również na niektórych innych stanowiskach pracowniczych (Dz. U. Nr 62, poz. 305 i Nr 66, poz. 331);
- 2) ust. 2 i 3 § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 1958 r. w sprawie kuratoriów okręgów szkolnych i inspektoratów oświaty (Dz. U. z 1958 r. Nr 25, poz. 104, z 1960 r. Nr 37, poz. 212 i z 1961 r. Nr 53, poz. 300);
- 3) § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1958 r. w sprawie zasad i trybu powoływania sekretarza gromadzkiego oraz jego obowiązków i praw (Dz. U. z 1958 r. Nr 10, poz. 34 i z 1959 r. Nr 71, poz. 448), a tytułowi tego rozporządzenia nadaje się brzmienie: „w sprawie obowiązków i praw sekretarza gromadzkiego”;
- 4) uchwała nr 121 Rady Ministrów z dnia 5 marca 1956 r. w sprawie obsadzania i zmian na stanowiskach pracowniczych w prezydiach rad narodowych (Monitor Polski Nr 25, poz. 357).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

204

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 sierpnia 1963 r.

w sprawie kwalifikacji osób uprawnionych do sporządzania projektów badań geologicznych, dokumentacji geologicznych, sprawowania nadzoru geologicznego i prowadzenia niektórych robót objętych prawem geologicznym.

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o prawie geologicznym (Dz. U. Nr 52, poz. 303) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie ustala warunki naukowe i zawodowe oraz tryb stwierdzania kwalifikacji osób uprawnionych do:

- 1) sporządzania projektów (programów) badań i dokumentacji geologicznych w zakresie:
 - a) poszukiwania i rozpoznawania złóż określonych kopalin, w tym również warunków hydrogeologicznych w złożu,
 - b) poszukiwania i rozpoznawania określonych rodzajów wód podziemnych,
 - c) ustalania przydatności gruntów dla potrzeb określonych rodzajów budownictwa i planowania przestrzennego;

- 2) sprawowania geologicznego nadzoru nad określonymi robotami związanymi z badaniami geologicznymi;
- 3) kierowania określonymi badaniami geofizycznymi wykonywanymi bez użycia materiałów wybuchowych;
- 4) kierowania wierceniami do głębokości 30 m, wykonywanymi poza obszarem górniczym i rejonem ochrony górniczej wód leczniczych w związku z:
 - a) poszukiwaniem i rozpoznawaniem złóż kopalin, których wydobywanie nie podlega prawu górniczemu,
 - b) poszukiwaniem i rozpoznawaniem wód podziemnych i budową ich ujęcia,
 - c) badaniem przydatności gruntów dla potrzeb budownictwa i planowania przestrzennego.

2. Uprawnienia do sprawowania geologicznego nadzoru nad robotami związanymi z badaniami geologicznymi przyszuje się osobom uprawnionym do wykonywania prac określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 oraz w zakresie określonym odrębnymi przepisami — technikom dozoru geologicznego.

3. W rozumieniu rozporządzenia osobami kierującymi badaniami i robotami określonymi w ust. 1 pkt 3 i 4 są osoby kierujące tymi badaniami i robotami bezpośrednio w terenie.

§ 2. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac określonych w § 1 ust. 1 może otrzymać osoba, która posiada obywatelstwo polskie, korzysta w pełni z praw publicznych i obywatelskich praw honorowych, włada biegle językiem polskim w słowie i piśmie, posiada zdolność do czynności prawnych oraz odpowiednie przygotowanie naukowe i zawodowe.

Rozdział 2.

Warunki naukowe i zawodowe dla osób sprawujących geologiczny nadzór, sporządzających projekty (programy) badań geologicznych i dokumentacje geologiczne.

§ 3. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 lit. a) oraz w pkt 2 może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedno z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom lub świadectwo oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie geologii poszukiwawczej oraz odbyła co najmniej trzyletnią praktykę zawodową w zakresie czynności technika dozoru geologicznego oraz przy projektowaniu (programowaniu) badań i sporządzaniu dokumentacji geologicznych związanych z poszukiwaniem i rozpoznawaniem złóż kopalin, w tym również warunków hydrogeologicznych w złożu, lub
 - b) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie studiów geologicznych innych niż wymienione pod lit. a) lub w zakresie studiów geofizycznych oraz odbyła co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), lub
 - c) świadectwo dojrzałości z tytułem technika geologii, posiada stwierdzenie uprawnień do sprawowania czynności technika dozoru geologicznego oraz odbyła co najmniej dziesięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), w tym co najmniej dwuletnią praktykę w zakresie czynności technika dozoru geologicznego;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego.

§ 4. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 lit. b) oraz w pkt 2 może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedno z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom lub świadectwo oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie hydrogeologii albo geologii inżynierskiej oraz odbyła co najmniej trzyletnią praktykę zawodową w zakresie czynności technika dozoru geologicznego oraz przy projektowaniu (programowaniu) badań i sporządzaniu dokumentacji geologicznych związanych z poszukiwaniem i rozpoznawaniem wód podziemnych lub
 - b) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie studiów geologicznych innych niż wymienione pod lit. a) i odbyła co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), lub
 - c) świadectwo dojrzałości z tytułem technika geologii, posiada stwierdzenie uprawnień do sprawowania czynności technika dozoru geologicznego oraz odbyła co najmniej dziesięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), w tym co najmniej dwuletnią praktykę w zakresie czynności technika dozoru geologicznego;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego.

§ 5. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 lit. c) oraz w pkt 2 może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedno z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom lub świadectwo oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie geologii inżynierskiej lub hydrogeologii oraz odbyła co najmniej trzyletnią praktykę zawodową w zakresie czynności technika dozoru geologicznego. w laboratorium mechaniki gruntów oraz przy projektowaniu (programowaniu) badań i sporządzaniu dokumentacji geologicznych w zakresie ustalania przydatności gruntów dla potrzeb budownictwa i planowania przestrzennego lub
 - b) dyplom magistra inżyniera lub inżyniera i uprawnienia budowlane w specjalności konstrukcyjno-inżynierskiej oraz odbyła co najmniej trzyletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), lub
 - c) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie studiów geologicznych innych niż wymienione pod lit. a) i odbyła co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), lub
 - d) świadectwo dojrzałości z tytułem technika geologii, posiada stwierdzenie uprawnień do sprawowania czynności technika dozoru geologicznego oraz odbyła co najmniej dziesięcioletnią praktykę zawodową w zakresie określonym pod lit. a), w tym co najmniej dwuletnią praktykę w zakresie czynności technika dozoru geologicznego oraz jednoroczną praktykę w laboratorium mechaniki gruntów;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego, a w odniesieniu do osób posiadających kwalifikacje wymienione w pkt 1 lit. a), c) i d) również ze znajomości przepisów prawa budowlanego.

§ 6. Osobom zatrudnionym w organach państwowej administracji geologicznej przy sprawdzaniu i ocenie projektów (programów) badań i dokumentacji geologicznych zalicza się tę pracę do praktyki zawodowej przy projektowaniu (programowaniu) badań i sporządzaniu dokumentacji geolo-

gicznych, uznając dwa lata tej pracy za jeden rok praktyki przy projektowaniu (programowaniu) badań i sporządzaniu dokumentacji geologicznych.

§ 7. 1. Samodzielny pracownik nauki i samodzielny pracownik naukowo-badawczy w zakresie nauk geologicznych, gruntoznawstwa, mechaniki gruntów i fundamentowania uzyskuje w odpowiedniej specjalności stwierdzenie uprawnień, o których mowa w §§ 3, 4 i 5, bez obowiązku złożenia egzaminu.

2. Praca samodzielnego pracownika nauki lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w szkole wyższej, instytucie naukowym lub naukowo-badawczym może być uznana za równorzędną z praktyką ustaloną w §§ 3, 4 i 5.

§ 8. Osoba posiadająca stwierdzone przez Wyższy Urząd Górniczy uprawnienia do sporządzania dokumentacji mierniczo-geologicznych uzyskuje w odpowiedniej specjalności stwierdzenie uprawnień, o których mowa w §§ 3, 4 i 5, bez obowiązku złożenia egzaminu.

§ 9. Stwierdzenie uprawnień do sprawowania czynności technika dozoru geologicznego może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedne z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom lub świadectwo oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie nauk geologicznych lub innych studiów obejmujących również nauki geologiczne i odbyła co najmniej sześciomiesięczną praktykę przy wykonywaniu wierceń lub
 - b) świadectwo dojrzałości z tytułem technika geologii i odbyła co najmniej roczną praktykę przy wykonywaniu wierceń;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego.

Rozdział 3.

Warunki naukowe i zawodowe dla osób kierujących badaniami geofizycznymi i wierceniami.

§ 10. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych określonych w § 1 ust. 1 pkt 3 może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedne z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie geofizyki oraz odbyła co najmniej dwuletnią praktykę zawodową w zakresie badań geofizycznych lub
 - b) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie geologii, fizyki, matematyki, geodezji lub w zakresie innych studiów obejmujących również nauki geologiczne i odbyła co najmniej trzyletnią praktykę zawodową w zakresie badań geofizycznych;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego.

§ 11. 1. Stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych określonych w § 1 ust. 1 pkt 4 może uzyskać osoba, która:

- 1) ukończyła jedne z następujących rodzajów studiów i uzyskała dyplom lub świadectwo oraz odbyła następującą praktykę zawodową:
 - a) dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w specjalności przydatnej dla wiertnictwa i odbyła co najmniej sześciomiesięczną praktykę przy wykonywaniu wierceń lub
 - b) świadectwo dojrzałości z tytułem technika w specjalności przydatnej dla wiertnictwa i odbyła co najmniej roczną praktykę przy wykonywaniu wierceń, lub
 - c) świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej w specjalności przydatnej dla wiertnictwa i odbyła co najmniej dwuletnią praktykę przy wykonywaniu wierceń;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego.

2. Osoba posiadająca zatwierdzenie okręgowego urzędu górniczego na stanowisko w kierownictwie lub dozorcze ruchu odpowiadające specjalności technicznej określonej w ust. 1 może kierować wierceniami bez obowiązku uzyskiwania dodatkowego stwierdzenia uprawnień w trybie określonym w rozporządzeniu.

Rozdział 4.

Tryb stwierdzania oraz pozbawiania uprawnień do wykonywania prac geologicznych.

§ 12. 1. Uprawnienia do wykonywania prac geologicznych stwierdza organ państwowej administracji geologicznej w drodze decyzji, przy czym:

- 1) organ do spraw geologii prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby zainteresowanej stwierdza uprawnienia określone w §§ 9 i 11,
- 2) Centralny Urząd Geologii stwierdza uprawnienia określone w §§ 3, 4, 5, 7, 8 i 10.

2. Decyzję stwierdzającą uprawnienia do wykonywania prac geologicznych wydaje się na podstawie orzeczenia komisji egzaminacyjnej.

3. Decyzja powinna w szczególności określić specjalność oraz zakres prac w tej specjalności, do których wykonywania uprawniona jest dana osoba.

4. Organ do spraw geologii prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej przesyła do Centralnego Urzędu Geologii kopię wydanej decyzji stwierdzającej uprawnienia do wykonywania prac geologicznych.

5. Centralny Urząd Geologii prowadzi centralny rejestr wydanych uprawnień do prowadzenia prac geologicznych.

§ 13. 1. Do wniosku o stwierdzenie uprawnień do prowadzenia prac geologicznych należy dołączyć:

- 1) oświadczenie o posiadaniu obywatelstwa polskiego i świadectwo niekaralności;
- 2) uwierzytelniony odpis dyplomu bądź świadectwa szkolnego;
- 3) własnoręcznie napisany życiorys;
- 4) zaświadczenie z odbycia wymaganej praktyki wydane przez przedsiębiorstwo geologiczne; zaświadczenie powinno stwierdzać okresy i charakterystykę praktyki przy wykonywaniu poszczególnych czynności z zakresu prac geologicznych;
- 5) dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej.

2. Osoby wymienione w §§ 7 i 8 załączają do wniosku tylko zaświadczenie szkoły wyższej, instytutu naukowego, instytutu naukowo-badawczego lub Wyższego Urzędu Górniczego stwierdzające okoliczności uzasadniające zwolnienie od egzaminu i zaświadczenie z odbycia wymaganej praktyki.

§ 14. Organ państwowej administracji geologicznej obowiązany jest sprawdzić, czy osoba ubiegająca się o stwierdzenie uprawnień do prowadzenia prac geologicznych posiada wymagane kwalifikacje w zakresie wykształcenia i praktyki — przed wydaniem postanowienia o dopuszczeniu zainteresowanego do egzaminu, a jeśli egzamin nie jest wymagany — przed wydaniem decyzji stwierdzającej uprawnienia do wykonywania prac geologicznych.

§ 15. 1. Egzaminy ze znajomości przepisów prawa geologicznego i prawa budowlanego przeprowadza komisja egzaminacyjna działająca przy organie administracji geologicznej powołanym do stwierdzenia uprawnień do wykonywania prac geologicznych.

2. Egzamin jest ustny.

3. Szczegółowe programy egzaminów dla poszczególnych specjalności ustala Prezes Centralnego Urzędu Geologii; program egzaminu dla osób ubiegających się o uprawnienia do wykonywania prac geologicznych, o których mowa w § 5, Prezes Centralnego Urzędu Geologii ustala w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury.

4. Za egzamin pobiera się opłatę egzaminacyjną w wysokości 200 zł.

§ 16. 1. Komisje egzaminacyjne powołuje Prezes Centralnego Urzędu Geologii; komisje przy organach do spraw geologii wojewódzkich (miast wyłączonych z województwa) rad narodowych Prezes Centralnego Urzędu Geologii powołuje w porozumieniu z prezydiami wojewódzkich (miast wyłączonych z województwa) rad narodowych.

2. W skład komisji wchodzi: przewodniczący, zastępcy przewodniczącego oraz członkowie, powoływani spośród specjalistów posiadających dyplom magistra lub magistra inżyniera i wieloletnią praktykę w zakresie samodzielnego wykonywania prac geologicznych lub budowlanych oraz prawników posiadających znajomość prawa geologicznego i budowlanego.

3. Komisja przeprowadza egzaminy w kompletach egzaminacyjnych, złożonych z trzech do pięciu osób.

4. W skład kompletu egzaminacyjnego wchodzi:

- 1) przewodniczący kompletu, którym jest przewodniczący komisji egzaminacyjnej lub wyznaczony przez przewodniczącego komisji egzaminacyjnej zastępca przewodniczącego;
- 2) członkowie kompletu wyznaczeni przez przewodniczącego komisji egzaminacyjnej spośród członków komisji posiadających odpowiednie przygotowanie zawodowe w specjalności, w jakiej ma być wydane stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych, oraz spośród członków komisji posiadających wykształcenie prawnicze; w kompletach przeprowadzających egzaminy dotyczące uprawnień określonych w § 5 powinien brać udział również specjalista zagadnień budownictwa.

5. O wyniku egzaminu decyduje komplet egzaminacyjny większością głosów; w przypadku równości głosów decyduje głos przewodniczącego kompletu egzaminacyjnego.

§ 17. 1. Wynik egzaminu określa się jako „zadowalający” lub „niezadowalający”.

2. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół oraz orzeczenie zawierające wynik egzaminu; protokół i orzeczenie podpisują przewodniczący i członkowie kompletu egzaminacyjnego.

3. W przypadku uzyskania przez zainteresowanego na egzaminie oceny niezadowalającej komplet egzaminacyjny określa w protokole termin ponownego egzaminu; termin ponownego egzaminu nie może być krótszy niż 6 miesięcy.

4. Protokół z przebiegu egzaminu i orzeczenie kompletu egzaminacyjnego przewodniczący komisji egzaminacyjnej przesyła niezwłocznie organowi administracji geologicznej powołanemu do stwierdzenia uprawnień do prowadzenia prac geologicznych.

§ 18. 1. Osoba posiadająca stwierdzone uprawnienia do prowadzenia prac geologicznych traci te uprawnienia w przypadku: utraty obywatelstwa polskiego, praw publicznych i honorowych, prawa wykonywania zawodu oraz w przypadku ubezwłasnowolnienia.

2. Organ administracji geologicznej właściwy do stwierdzenia w danej specjalności uprawnień do wykonywania prac geologicznych, w drodze decyzji wydanej po przeprowadzeniu rozprawy, pozbawi uprawnień do wykonywania prac geologicznych na czas określony lub na stałe osobę, która wykazała oczywistą nieudolność lub niedbałość przy pełnieniu powierzonych jej czynności z zakresu prac geologicznych.

3. Kopię decyzji pozbawiającej prawa do wykonywania prac geologicznych przesyła się jednostce zatrudniającej osobę, której decyzja dotyczy, a jeżeli decyzję wydał organ do spraw geologii prezydium wojewódzkiej (miasta wyłączonego z województwa) rady narodowej — także do Centralnego Urzędu Geologii.

Rozdział 5.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 19. Stwierdzenie uprawnień, o których mowa w §§ 3, 4 i 5, w zakresie odpowiedniej specjalności może uzyskać także osoba, która w dniu wejścia w życie rozporządzenia była zatrudniona przy wykonywaniu prac geologicznych, ukończyła studia i uzyskała dyplom magistra, magistra inżyniera lub inżyniera w zakresie studiów nje wymienionych w §§ 3, 4 i 5, lecz obejmujących również nauki geologiczne, odbyła co najmniej siedmioletnią praktykę określoną w rozporządzeniu dla danej specjalności oraz złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego, a w przypadku specjalności określonej w § 5 — również ze znajomości przepisów prawa budowlanego.

§ 20. 1. W okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia stwierdzenie uprawnień, o których mowa w §§ 3, 4 i 5 i w §§ 9, 10 i 11, może uzyskać także osoba zatrudniona w dniu wejścia w życie rozporządzenia przy wykonywaniu prac geologicznych, która:

- 1) do dnia złożenia wniosku o stwierdzenie uprawnień do wykonywania prac geologicznych odbyła w danej specjalności praktykę zawodową oraz posiada następujące wykształcenie:
 - a) w zakresie specjalności określonych w §§ 3, 4 i 5 oraz § 10 — odbyła co najmniej ośmioletnią praktykę zawodową oraz posiada co najmniej średnie wykształcenie ogólne,
 - b) w zakresie specjalności określonej w § 9 — odbyła co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową oraz posiada co najmniej wykształcenie podstawowe,

- c) w zakresie specjalności określonej w § 11 — odbyła co najmniej pięcioletnią praktykę zawodową oraz posiada co najmniej wykształcenie podstawowe;
- 2) złożyła z wynikiem pomyślnym egzamin ze znajomości przepisów prawa geologicznego, a w przypadku określonym w § 5 — również ze znajomości przepisów prawa budowlanego.
2. Do zakresu praktyk zawodowych określonych w ust. 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 3, 4 i 5 oraz §§ 9, 10 i 11.

§ 21. Prezes Centralnego Urzędu Geologii w okresie dwóch lat od wejścia w życie rozporządzenia na wniosek właściwej komisji egzaminacyjnej może:

- 1) zwolnić od obowiązku złożenia egzaminu osobę, której dotychczasowe wyniki pracy zawodowej świadczą o znajomości zagadnień objętych programem egzaminu,
- 2) uznać praktykę zawodową inną niż wymienione w §§ 3, 4 i 5 oraz w §§ 9, 10 i 11 za równorzędną z praktyką

określoną w tych przepisach, jeżeli posiadana przez daną osobę praktyka zawodowa umożliwiła jej nabycie niezbędnej wiedzy praktycznej.

§ 22. Przewodniczący komisji egzaminacyjnych i członkowie komisji otrzymują za udział w posiedzeniach komisji wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez Prezesa Centralnego Urzędu Geologii w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 23. Dyplom wydany przez zagraniczną uczelnię wymaga nostryfikacji, chyba że Minister Szkolnictwa Wyższego uzna studia za granicą za równorzędne ze studiami w kraju lub równorzędność taka zostanie uznana w obowiązującej Polskę umowie międzynarodowej.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

205

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 24 czerwca 1963 r.

w sprawie ustalenia granicy terytorialnej morskiego portu rybackiego w Dziwnowie.

Na podstawie art. 6 ust. 1 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o terenowych organach administracji morskiej (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. Granicę terytorialną morskiego portu rybackiego w Dziwnowie ustala się, jak następuje:

Poczynając od punktu granicznego nr 1 położonego przy nabrzeżu betonowym od strony wschodniej granica biegnie 30 m linią prostą w kierunku północno-zachodnim do punktu granicznego nr 2 położonego na południowej stronie ul. Wybrzeże Kościuszkowskie, od którego skręca pod kątem 90° i biegnie 207 m na zachód południową stroną tej ulicy do punktu granicznego nr 3, następnie skręca pod kątem 205° i biegnie 78 m wzdłuż ulicy do punktu granicznego nr 4. Od punktu nr 4 granica skręca pod kątem 200° i biegnie łukiem 150 m na zachód południową stroną ul. Wybrzeże Kościuszkowskie i północną stroną parku przez punkty graniczne nr 5 i 6 do punktu granicznego nr 7 włączając park w granice portu. Od punktu granicznego nr 7 granica biegnie łukiem na północny zachód zachodnią stroną ul. Wybrzeże Kościuszkowskie i wschodnią stroną parku przez punkty graniczne nr 8 i 9 do punktu granicznego nr 10 położonego na skrzyżowaniu ul. Wybrzeże Kościuszkowskie z ul. Słowackiego, wyłączając z granic portu ul. Wybrzeże Kościuszkowskie i włączając park w granice portu. Od punktu granicznego nr 10 granica biegnie 250 m na południowy zachód południową stroną ul. Słowackiego przez punkty graniczne nr 11, 12, 13 i 14 do punktu granicznego nr 15 położonego przy tej ulicy. Od punktu nr 15 granica skręca pod kątem 155° i biegnie 156 m linią łamaną na południowy zachód ul. Słowackiego przez punkty graniczne nr 16, 17 i 18 do punktu granicznego nr 19 położonego przy ulicy Słowackiego w odległości 10 m od brzegu rzeki Dziwna. Od punktu granicznego nr 19 granica skręca pod kątem 215° na południowy zachód i biegnie 340 m linią łamaną wzdłuż rzeki Dziwna przez punkty graniczne nr 20, 21 i 22 do punktu granicznego nr 23 położonego przy płycie betonowej, następnie biegnie 35 m po południowej krawędzi płyty betonowej do punktu graniczne-

go nr 24. Od punktu nr 24 granica skręca pod kątem 205° i biegnie 246 m na zachód przez punkty graniczne nr 25, 26 i 27 do punktu granicznego nr 28. Od punktu nr 28 granica skręca pod kątem 90° na południe, biegnie 25 m do punktu granicznego nr 29, skąd skręca pod kątem 260°, biegnie na południowy zachód do punktu granicznego nr 30 położonego przy moście, od którego skręca pod kątem 110° i biegnie 25 m na południe do punktu granicznego nr 31 położonego przy moście. Od punktu nr 31 granica skręca pod kątem 270° i biegnie 25 m na zachód do punktu granicznego nr 32 położonego na zachodniej krawędzi mostu, następnie skręca pod kątem 275° na północny wschód i biegnie 35 m po zachodniej krawędzi przyczółka mostowego do punktu granicznego nr 33 położonego przy szosie, wyłączając szosę z granic portu. Od punktu nr 33 granica skręca pod kątem 83° i biegnie 175 m na zachód przez punkt graniczny nr 34 na południowy zachód do punktu granicznego nr 35, skąd skręca pod kątem 252° i biegnie 90 m na północny zachód do punktu granicznego nr 36. Od punktu nr 36 granica skręca pod kątem 100° na południowy zachód i biegnie 318 m linią łamaną przez punkty graniczne nr 37, 38, 39, 40, 41 i 42 do punktu granicznego nr 43. Od punktu nr 43 granica skręca pod kątem 240° na północny zachód, biegnie 260 m przez punkt nr 44 do punktu granicznego nr 45, skąd skręca pod kątem 120° na południowy zachód i biegnie 75 m do punktu granicznego nr 46. Od punktu nr 46 granica biegnie na północny zachód wzdłuż brzegu rzeki w kierunku jej ujścia do morza, a następnie zewnętrzną krawędzią falochronu wschodniego włączając go do granic portu. Przy główce falochronu wschodniego granica przecina linią prostą ujście rzeki i biegnie do główki falochronu zachodniego, a następnie zewnętrzną jego krawędzią i południowym brzegiem rzeki Dziwna biegnie do wysokości punktu granicznego nr 1, po czym przecina rzekę Dziwna dochodząc do tego punktu.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: *S. DarSKI*